

Derneft vil jeg gøre den Bemærkning, at naar det er bestemt, at de i et Amt indkomne Midler skulle udbydes i Amtet, saa bethyder det jo slet ikke, at de skulle anbringes i Amtet; det bethyder jo kun, at de fortrinnsvis skulle tilbydes Folk i det Amt, og ikke andet, og derfor ligger der slet ikke nogen Overtrædelse af de Lovbestemmelser deri, at man, naar der ikke melder sig lysthavende til disse Kapitaler, saa anbringer dem andetsteds og paa anden Maade. Men i øvrigt vil jeg bemærke, at dette, at anbringe Overformynderiets Midler i Kreditforeningsobligationer, maa jo ogsaa anses for en fuldkommen tilladelig Anbringelse af Midlerne, og jeg kan ikke tro andet, end at Kreditforeningerne, af hvilke jo de fleste og vigtigste have denne Ret nu, vilde se meget stærkt til, om man f. Eks. vilde ophæve den og sige, at det ikke mere skal være tilladt for Overformynderiet at anbringe sine Penge ved Indtøb af Kreditforeningsobligationer.

Det. Hansen: Det meste af, hvad jeg havde at sige, er allerede fra anden Side sagt; siden jeg begærede Ordet, saa jeg skal kun gøre et Par Bemærkninger. — Som det fremgaar af mine Udtalelser ved første Behandling og ogsaa ved tidligere Lejligheder, er jeg en absolut Modstander af en Lov som denne. Det Vædringsforslag, som nu foreligger fra to ærede Medlemmer af Udvalget, har den højtærede Justitsminister fuldstændig rigtigt betegnet som ganske umuligt. Der er kun en Betragtning, jeg endnu skal fremhæve som Bevis for, hvor urigtigt det er i sit Princip, idet den Rente, der svares af Kreditforeningerne til Gjæve af Kasseobligationer, altsaa til Publikum, der løber Kreditforeningsobligationer, ikke kan være normgivende for den Rente, en Pantedebitor skal svare af et fast Laan. Der er en meget stor Forskel mellem disse Renter; naar en Mand anbringer sine Penge i Smaapartier i saadanne Effekter som Kreditforeningsobligationer, som han til enhver Tid kan sælge i større eller mindre Partier paa Børsen, naar han har Brug for Penge, maa han nøjes med mindre Rente; end man kan nøjes med, naar man skal laane især en større Kapital fast ud paa længere Aaremaal i en fast Gjendom; saa kan man ikke nøjes med en saa lav Diskonto eller Rente som den, man faar, naar man løber Kreditforeningsobligationer. Alene af den Grund er det principstridigt, at lade Kursen paa Kreditforeningsobligationer være normgivende for den Rente, der skal svares Overformynderiet og andre Institutter, specielt, naar man tager en enkelt Kreditforening, som

Østifternes Kreditforening, og lader den være afgørende. Det maa vistnok siges at være fuldstændig umuligt. Det forekommer mig, at efter at de ærede Forslagsstillere til dette Vædringsforslag nu have hørt Udtalelser fra de forskellige Sider, og hørt, at ingen billiger Forslaget, og de tilmed have faaet læst og paastrevet af den højtærede Justitsminister, gjorde i Sagens Interesse bedst i at tage Vædringsforslaget tilbage. Det er muligt, at den Tanke, der har ligget til Grund, ad Aare kan udarbejdes, saa at der kan komme noget brugeligt ud af den. Som Forslaget foreligger i Øjeblikket, tror jeg ikke, at de ærede Forslagsstillere gavne den Sag, de have i Sinde at fremme, ved at lade det komme til en Afstemning over et saadant Vædringsforslag.

Jeg har navnlig begæret Ordet for at gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til hele den Argumentation, som det ærede Flertal har opstillet for den Konklusion, som jeg fuldstændigt kan tiltræde. Det forekommer mig nemlig, at Flertallet har, om jeg saa maa sige, argumenteret for stærkt og ikke været varsom med de Argumenter, det har brugt; Argumenterne føre ofte for vidt, føre til Resultater, som vistnok selv det ærede Flertal ikke vilde være med til at gaa ind paa. Hvis jeg maa faa Lov til at sige det, vil jeg udtrykke det saaledes, at Flertallets Betænkning mere ligner et udmærket Procuratorindlæg for en Sag, end netop en Betænkning, som skal tage alle mulige Hensyn.

Flere ærede Medlemmer have allerede udtalt, at det maa jo dog anses for givet, at Rentefoden for Tiden, i det sidste Aar, af sine Laan i faste Gjendomme ikke er saa høj som 4 pCt. Og jeg kan ikke se andet, end at den ærede Ordfører i Virkeligheden har paavist det ganske tydeligt ved at henpege til, hvad han allerede gjorde ved 1ste Behandling af denne Sag, at en Debitor i Kreditforeningerne, f. Eks. Østifternes, i Virkeligheden kun svarer 3 $\frac{1}{2}$ % eller 3 $\frac{3}{4}$ % pCt. Naar ærede Medlemmer ville se det Ræsonnement, der opstilles herom i Betænkningen, vil det ses, at dette Resultat, nemlig at Debitor ikke svarer mere end 3 $\frac{1}{2}$ % eller 3 $\frac{3}{4}$ % pCt., fremkommer, efter at Udvalgets Flertal har taget Hensyn til Børskursen, altsaa det Tab, der fremkommer ved at skulle sælge Kasseobligationerne paa Børsen, og endvidere til Afgiften til Administrationen. Naar nu det er Tilfældet, og man derved er kommen til denne Rente af 3 $\frac{1}{2}$ % pCt., saa kan man virkelig ikke bagefter tage det op igen, baade Kursstabet og det Tab, der sker ved Indskuddet, thi saa regner man disse Ting dob-